

ježto by tím cestou § 7 zák. dosáhl téhož cíle, k němuž směřuje zák. příd., totiž doplnění hospodářství st-lova na soběstačnou usedlost. Tento náhled nss nesdílí. Zákon příd. sice ustanovuje, že zabrané půdy možno též použít k doplnění menších hospodářství na soběstačné usedlosti, nedává však nikomu právní nárok na to, aby stpů zabrané půdy skutečně pro příděl, zvláště však pro příděl určitého druhu použil, neboť stát může zabranou půdu přiděliti způsobem, který sám za vhodný a předpisům zákona odpovídající uzná. Je-li tomu tak, pak neexistuje ani nárok přídělce, aby půdy potřebné pro účely poz. reformy dostalo se mu cestou § 7 zák. zák., totiž souhlasem stpů-u ke zcizení z volné ruky. St-l mohl by jen tehdy rozhodnutí žal. úřadu právem bráti v odpor, kdyby žal. úřad pozemku, o který jde, pro účely poz. reformy použití nemohl nebo nehodlal. V tom směru však písemná stížnost námitek nečiní. — — —

Č. 6882.

Státní zaměstnanci: K rozdílu mezi služebním poměrem »čekatele« a »provisorního úředníka«.

(Nález ze dne 14. listopadu 1927 č. 23.824.)

Věc: Vladimír Sch. v H. (adv. Dr. Jos. Mandič z Prahy) proti finančnímu ředitelství v Užhorodě o úpravu služebního poměru.

Výrok: Nař. rozhodnutí z 30. března 1926 zrušuje se provady řízení. Stížnost do rozhodnutí z 9. června 1926 jednak se odmítá jako nepřípustná, jednak se zamítá jako bezdůvodná. Ostatní stížnosti zamítají se jako bezdůvodné.

Důvody: — — — — —

Služ. poměr čekatelský jest služ. pragmatikou v § 11 charakterisován jako služba přípravná. Dle čl. II. uvozovacího zák. ke služ. pragmatice jsou to čekatelé na místa úřednická. V § 6 sl. pragm. pak se poměr čekatelský zakládá připuštěním k službě přípravné. Modality, za jakých poměr čekatelský může býti zrušen, jsou uvedeny v § 11 služ. pragm.

Naproti tomu zakládá se poměr státního úředníka, a to i úředníka provisorního, »ustanovením« (srov. § 1, 2, 3, 4 služ. pragm.). Definice právního pojmu »provisorní služby« vytýčena jest v § 10 služ. pragm. a jest podle ní základním znakem tohoto služ. poměru jeho odvolatelnost a zrušitelnost (§ 6, odst. 2 cit. zák.). Další zvláštní účinky spojené s prov. služ. poměrem vytkla služ. pragmatika pozitivně v §§ 9, odst. 2, 12, odst. 4, 36, odst. 2, 41, odst. 2, 45, odst. 2, 61, odst. 2 a 86, odst. 2 a negativně v jiných svých předpisech, pokud tyto výslovně neplatí pouze pro úředníky definitivní (srov. n. př. §§ 12. odst. 1, 36, odst. 1, 45, odst. 1 a j.).

Již z těchto předpisů jde, že poměr prov. stát. úředníka jest poměrem zcela odlišným od poměru čekatelského a že na provisorní státní úředníky nelze použít předpisů o čekatelích. Byl-li tedy st-l dekretem hl. fin. řed. v Užhorodě ze 16. listopadu 1924 jmenován provisorním fin.

komisařem pro obvod hl. fin. řed. v Užhorodě, přestal býti fin. koncipi-entem na Podk. Rus ze služeb fin. v Čechách dočasně přiděleným, a nemůže se pro další úpravu svého služ. poměru dovolávati svrchu uvedených předpisů o úřednických čekatelích, ani práv za poměru čekatel-ského domněle nabytých. — — — — —

Č. 6883.

Z n á m k y. — **A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í:** I. * Ustanovení §§ 10 a 11 zák. známk. č. 19/1890, užívajíc slovního obratu »označení zboží« má na mysli nejen značky nezapsané (§ 4 zn. nov. z r. 1895), nýbrž i známky ochranné ve vlastním slova smyslu. — II. * Okolnost, že známka ochranná obsahuje nápisy nebo údaje, které odporují veřejnému řádu, neodpovídají skutečným obchodním poměrům nebo pravdě a jsou způsobilé k oklamání konsumujícího obcenstva (§ 3, č. 4. zák. známk. č. 19/1890), nedává sama o sobě soukromé straně legitimace k tomu, aby se domáhala výmazu takové známky podle § 21 lit. d) cit. zák. — III. * Otázku, zda někdo používá bez povolení zúčastněného k označení zboží neb výrobků jména firmy a pod. jiného vyrabitele neb obchodníka (§§ 10 a 11 zn. zák. č. 19/1890), může si min. obchodu ve známkovém sporu řešiti pouze prejudiciálně, autoritativní rozhodování náleží řádným soudům. IV. * Okolnost, že někdo bez svolení zúčastněného používá ve známce ochranné k označení zboží nebo výrobků jména firmy a pod. jiného vyrabitele nebo obchodníka (§§ 10 a 11 zn. zák. č. 19/1890), nelegitimuje sama o sobě poslednějšího k žalobě na výmaz známky — označení takové obsahující — podle § 21 lit. e) zn. zák.

(Nález ze dne 15. listopadu 1927 č. 23.880).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 4.140/24 a 4.797/25 adm.

V ě c: Firma »Santosa«, výroba lučebních a výživných přípravků v Praze (adv. Dr. Jos. Josífků z Prahy) proti ministerstvu obchodu (odb. r. Jan Frič), za zúč. stranu firmu »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech dříve A. M.« na Král. Vinohradech, adv. Dr. Artur Heidler z Prahy, stran ochranných známek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

St-lka jest povinna zaplatiti zúčastněné straně firmě »První česká akc. společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech, dříve A. M.« do 14 dnů pod následky exekuce jako náhradu útrat sporu před nss-em částku 1.500 Kč (slovy jedentisíc pětset Kč) soudem určenou.

D ů v o d y: Pro »První českou akciovou společnost na orientální cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech, dříve A. Maršner« byly u obch. komory v Praze zapsány tyto známky ochranné: I.) 50 známek č. ... II.) 15 známek č. ...

Dne 31. srpna 1925 učinila st-lka k žal. úřadu podání, na jehož rubru uvedla, že jsouc ve svých subj. a obj. právech zkrácena jednak zápisem těchto 65, proti zákonu, t. j. proti předpisům § 3 č. 4, § 10 a